

MADELINE MILLER

OD AUTORKY SVĚTOVÝCH BESTSELLERŮ
ACHILLEOVA PÍSEŇ A KIRKE

GALATEA *a* MESTRA

*Jedna z kamene, druhá z masa a krve.
Obě konečně svobodné.*

GALATEA
a
MESTRA

**M A D E L I N E
M I L L E R**

G A L A T E A
a
M E S T R A

slovart

HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007
In Europe, HarperCollins Publishers, Macken House, 39/40
Mayor Street Upper, Dublin 1, D01 C9W8, Ireland

Copyright © Madeline Miller, 2026
Translation © Zuzana Jansová, 2026
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha, 2026

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí
být reprodukována, uložena ve vyhledávacím systému
či šířena jakýmkoliv způsobem (elektronicky, mechanicky,
kopírováním, nahráváním či jinak) bez předchozího
svolení majitelů autorských práv.

Z anglických originálů *Galatea a Mestra*,
vydaných nakladatelstvím HarperCollins Publishers,
přeložila Zuzana Jansová
Redakce a korektury Radim Kopáč
Editor Jan Pavel
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,
196 00 Praha 9, info@slovart.cz, v Praze roku 2026
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-1512-4
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

GALATEA

Bylo skoro dojemné, jak si o mě dělali starosti.

„Jste tak bledá,“ řekla ošetřovatelka. „Musíte zůstat v klidu, dokud se vám nevrátí barva.“

„Já mám tuhle barvu pořád,“ řekla jsem. „Protože jsem bývala z kamene.“

Žena se nepřítomně usmála a přitáhla mi přikrývku. Manžel ji varoval, že mám bujnou fantazii a že mě moje nemoc nutí říkat věci, které jí budou znít podivně.

„Jen si lehněte a já vám přinesu něco k jídlu,“ řekla. Na kraji rtu měla mateřské znaménko a já je ráda při řeči pozorovala. Některá znaménka jsou krásná a osobitá jako strakatina na koni. Jiná v sobě ale mají chloupky a vypadají dužnatě jako červi, a její bylo z těch druhých.

GALATEA

„Lehněte si,“ zopakovala, protože jsem to neudělala.

„Víte, co by mojí barvě prospělo? Procházka,“ řekla jsem.

„Ale ne...“ odpověděla. „Dokud se neuzdravíte, tak ne. Cítíte, jak máte studené ruce?“

„To je tím kamenem, jak vám říkám... Bez slunce se nezahřeju. Copak jste se nikdy nedotkla sochy?“

„Jste prochládlá,“ zopakovala. „Lehněte si a mějte už konečně rozum.“ Už trochu spěchala, protože jsem se o kameni zmínila podruhé, a to byla pastva pro drbny mezi ošetřovatelkami i záminka promluvit si s doktorem. Šukali spolu, proto byla tak nedočkavá. Občas jsem je slychala přes zeď. Neříkám to ve zlém, neupírám jí pořádné šoustání... Pokud bylo pořádné, což nevím. Říkám to jen proto, abyste

GALATEA

pochoptili, proti čemu jsem stála: že jsem pro ni měla větší cenu nemocná než zdravá.

Dveře se zavřely a místnost kolem mě nabobtnala jako modřina. Když tu byla ona, mohla jsem předstírat, že je malá kvůli ní, ale když odešla, cítila jsem z těch čtyř dřevěných stěn tlak, jako by se plíce nadechly až k prasknutí. Okno ničemu nepomáhalo, protože bylo příliš vysoko, než aby z postele bylo vidět ven, a příliš malé, než aby propouštělo dostatek vzduchu. V místnosti to páchlo sladce a kysele zároveň, jako by v ní leželo a potilo se tisíc trpících lidí, což se nejspíš opravdu dělo, a nemytýma nohama všichni šlapali po čerstvě natrhaných růžích na podlaze.

Pak přišel doktor a zahartusil na mě: „Chloé říká, že jste neležela klidně.“

Řekla jsem: „Promiňte.“

GALATEA

To se mu líbilo, ale zároveň byl podezíravý, protože jsem se mu omlouvala každý den už celý rok. Kvůli němu jsem se to snažila obměňovat: dívala jsem se do země, kousala se do rtu, kroutila prsty. Jednou jsem se rozplakala, a to byla jeho nejoblíbenější chvíle. Pracovala jsem na tom, abych dokázala omdlít, ale ještě jsem to neměla úplně zvládnuté. Potřebovala jsem předtím hodně dlouho velmi rychle dýchat a také jsem nevěděla přesně, kdy přijde. Ale kdybych to dokázala, byla by to doktorova nejoblíbenější chvíle. Řekl by to mému manželovi, který by ho zasypal zlatáky, a všichni by byli šťastní. Až na mě. I když si říkám, že bych byla trochu šťastná i já, alespoň díky té představě.

„Co to děláte?“ řekl přísně. „Přesně proto jste nemocná.“

GALATEA

Vstala jsem totiž, zatímco jsem přemýšlela o tom omdlávání. Místnost s doktorem uvnitř byla nejmenší ze všeho. Toho dne z něj táhl česnek a také pach všech dnů, které kdy prožil, takže jsem poodešla k oknu.

„Promiňte,“ řekla jsem. „Já tak moc miluji vůni narcisů.“ Bylo to první, co mě napadlo, ale jeho to přimělo, aby se ještě více zamračil, protože tu žádné narcisy nejsou; stojíme totiž na skalnatém útesu nad mořem, takže kdybych se pokusila vylézt oknem, neutekla bych, ale spadla a zabila se. A taky jsem si nebyla jistá, jestli narcisy vůbec voní.

„Okamžitě si lehněte,“ řekl, a když jsem poslechla, vzal mě za zápěstí. „Máte pomalý puls,“ řekl.

Samozřejmě že mám pomalý puls, protože jsem bývala z kamene, ale to jsem nahlas neřekla.